Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 007 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 17 december 2025 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 december 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Aan de Heer, die verklaart te heten[(1)]:
Naam: A. (…)
Voornaam: A. (…)
Geboortedatum: (…).1987
Geboorteplaats: B. S. J. (…)
Nationaliteit: Marokko

ALIAS: A. A. (…), geboren te B. S. (…) op (…).198 ,onderdaan van Marokko; A. S. (…), geboren op (…).1986, onderdaan van Algerije; A. I. (…), geboren op (…).1987, onderdaan van Marokko; A. I. (…), geboren op (…).1987, onderdaan van Algerije.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied [(2)].

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 01.12.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 22 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 1 jaar.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige aktiviteit, cocaïne, heroïne, feiten waarvoor hij op 11.09.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige aktiviteit, cocaïne, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 08.12.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding.
Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich te Antwerpen en/of bij samenhang elders in het Rijk tussen 01.08.2019 en 19.01.2020, meermaals, op niet nader bepaalde data schuldig maakte aan de verkoop, het te koop aanbieden, afleveren en leveren van middelen zonder vergunning. Zo blijkt betrokkene een leidinggevende functie binnen de organisatie Faris te hebben, die in cocaïne en heroïne handelde. Betrokkene hernam zijn handeltje nadat hij was ontvlucht naar Nederland na zijn eerste in uitvoering zijnde veroordeling en opereerde verder illegale runners in België. Zo blijkt dat er een aantal runners op verschillende tijdstippen op heterdaad werden betrapt.
Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.
De betrokkene is dan ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.
Gezien de ernst van deze feiten en zijn leiddinggevend aandeel hierin, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 10.06.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. In zijn vragenlijst "hoorplicht" verklaarde hij Marokko verlaten te hebben in 2015 via Spanje om vervolgens naar België te komen. Na een verblijf van 2,5 jaar in België reisde hij door naar Nederland. Betrokkene wenste in 2022 te reizen naar Marokko in het kader van vakantie maar werd

aangehouden aan de Spaans – Marokkaanse grens en uitgeleverd aan de Belgische justitie. Hij was op dat ogenblik in het bezit van een Marokkaans paspoort alsook van een Nederlandse verblijfstitel.

Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Uit een eerder verslag (dd. 03.08.2023) blijkt dat zijn echtgenote en kind in Nederland verblijven.
Betrokkene is dan ook vrijwillig om terug te keren naar Nederland. Hij ondertekende dan ook een vrijwillige vertrekverklaring. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met zijn echtgenote en kind. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt opnieuw dat betrokkene wenst terug te keren naar Nederland en dat hij er terecht kan bij zijn echtgenote die kampt met gezondheidsproblemen. Zij kan zijn hulp gebruiken. Er werd eveneens een arbeidsovereenkomst van één jaar neergelegd met een proefperiode van één maand van de firma S. (…) bv.
Het administratief dossier van betrokkene bevat aldus geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nederland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(…)"

Op 23 december 2025 is verzoeker vertrokken met als bestemming Nispen (Nederland).

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting wordt het eerste middel verder als volgt onderbouwd:

"*2.1.B/ Concrete toepassing:*

9.-
Er werd aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13 sexies) betekend op datum van 17 december 2025 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Verwerende partij baseert deze bijzonder ingrijpende maatregel hoofdzakelijk op het strafrechtelijk verleden van verzoeker en verwijst daarbij naar meerdere correctionele veroordelingen uit het verleden. Verzoeker betwist evenwel uitdrukkelijk dat deze veroordelingen, op zich en zonder enig concreet en individueel onderzoek, kunnen volstaan om te besluiten dat hij thans een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor de samenleving of de openbare orde.

Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging, hetgeen geenszins is gebeurd.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.
Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.

Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).
Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 8bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.[1] Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het nemen en zijn straf is aan het ondergaan.

Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft. Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.

Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van. Hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het nemen. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld in de bijlage 13 sexies is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een thans nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.

Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling immers niet.

De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet.

Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit deze veroordeling heeft verzoeker lering getrokken:
"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een […] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde […] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/18."

De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 17.12.2025 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.

10.-

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat een inreisverbod van 8 jaar absoluut niet proportioneel s met de werkelijkheid.

Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een inreisverbod van 8 jaar!. Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde het inreisverbod te staven, m.n. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden is geenszins gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.

Verzoeker kan niet genoeg herhalen dat het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.

Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een inreisverbod van 8 jaar diende te worden opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat voorts ook een motivering in feite, waarbij concreet wordt toegelicht waarom aan verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hieromtrent wordt erop gewezen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 1 december 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 22 maanden met uitstel vijf jaar uitgezonderd één jaar. Verder heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, cocaïne, heroïne, feiten waarvoor hij op 11 september 2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, cocaïne, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 8 december 2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding. De gemachtigde motiveert dat uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich te Antwerpen en/of bij samenhang elders in het Rijk tussen 1 augustus 2019 en 19 januari 2020, meermaals, op niet nader bepaalde data schuldig maakte aan de verkoop, het te koop aanbieden, afleveren en leveren van middelen zonder vergunning. Verzoeker heeft een leidinggevende functie binnen een organisatie, die in cocaïne en heroïne handelde. Verzoeker hernam zijn handeltje nadat hij was ontvlucht naar Nederland na zijn eerste in uitvoering zijnde veroordeling en opereerde verder illegale runners in België, een aantal runners werden op verschillende tijdstippen op heterdaad betrapt. De gemachtigde motiveert dat het verkopen van verdovende middelen een belangrijke overlast betekent voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest in ernstig gevaar brengen en drugsverslavingen op

hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen en dat aan deze praktijken paal en perk dient te worden gesteld. De gemachtigde motiveert dat het duidelijk is dat het financiële voordeel het leidmotief was van verzoekers wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. De gemachtigde motiveert dat gelet op de herhaling van het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, er legitiem kan worden afgeleid dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De gemachtigde motiveert dat verzoeker niet aan zijn proefstuk toe is, hardleers is en zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten en zijn leiddinggevend aandeel hierin, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast houdt de gemachtigde ook rekening met hetgeen verzoeker in de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 10 juni 2025 heeft verklaard, met name dat hij verklaarde geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen, dat uit een eerder verslag van 3 augustus 2023 blijkt dat zijn echtgenote en kind in Nederland verblijven en verzoeker bereid is om vrijwillig naar Nederland terug te keren, uit het gevangenisdossier blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met zijn echtgenote en kind, dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat verzoeker wenst terug te keren naar Nederland, hij terecht kan bij zijn echtgenote, die met gezondheidsproblemen kampt en zijn hulp kan gebruiken, er werd een arbeidsovereenkomst van één jaar neergelegd met een proefperiode van één maand. De gemachtigde motiveert dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat verzoeker in België een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, er zijn geen elementen waaruit zou kunnen blijken dat een terugkeer naar Nederland voor verzoeker een reëel risico zou inhouden om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De gemachtigde concludeert dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van acht jaar proportioneel.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing duidt artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag aan. Nergens leest de Raad dat verzoeker zou betwisten dat deze bepaling van toepassing is. Zowel verzoeker als verweerder zijn het er dan ook over eens dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
(…)
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Het weze nogmaals benadrukt dat verzoeker niet betwist dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in deze zaak van toepassing is. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*" (overweging 6), dat men rekening houdt met "*alle omstandigheden eigen aan het geval*" en dat men "*het evenredigheidsbeginsel respecteert*" (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar de omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Krachtens artikel 74/11, vierde lid van de Vreemdelingenwet kan zodoende een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd (in casu wordt geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar), indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van de bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verweerder moet zich derhalve baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Wat het gebruik en verhandelen van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm

van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' kan vallen als onder het begrip 'dwingende redenen van openbare veiligheid' (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Verzoeker laat gelden dat hij tot bezinning, inkeer en schuldinzicht is gekomen in de gevangenis, dat hij afstand heeft genomen van zijn criminele verleden, dat hij zich oriënteert naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij. Verderop in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij lering heeft getrokken uit zijn veroordeling.

Het formuleren door verzoeker van eigen beweringen zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Verzoeker licht niet toe waaruit zou kunnen blijken dat hij tot bezinning, inkeer en schuldinzicht is gekomen, dat hij afstand heeft genomen van zijn criminele verleden, dat hij zich oriënteert naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

Verzoeker benadrukt meermaals dat om een inreisverbod van acht jaar op te leggen het niet volstaat om louter te verwijzen naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing zich niet beperken tot een opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen. De gemachtigde is wel degelijk ingegaan op het gedrag van verzoeker, zo wordt erop gewezen dat verzoeker een leidinggevende functie had binnen een organisatie die in cocaïne en heroïne handelde, dat verzoeker zijn handeltje hernam nadat hij was ontvlucht naar Nederland na zijn eerste in uitvoering zijnde veroordeling en verzoeker opereerde verder illegale runners in België, een aantal runners werden op verschillende tijdstippen op heterdaad betrapt. Vervolgens motiveert de gemachtigde als volgt over verzoekers gedrag: "*Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.*
De betrokkene is dan ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.
Gezien de ernst van deze feiten en zijn leiddinggevend aandeel hierin, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Gelet op het voorgaande is de gemachtigde wel degelijk concreet ingegaan op het gedrag van verzoeker in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

Verzoeker werpt op dat verweerder absoluut in gebreke is gebleven om aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker niet dat hij in de toekomst zijn crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen.

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing een overzicht gegeven van de drie veroordelingen die verzoeker inmiddels opliep:

- Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 1 december 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 22 maanden met uitstel vijf jaar uitgezonderd één jaar;
- Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, cocaïne, heroïne, feiten waarvoor hij op 11 september 2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar;
- Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, cocaïne, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 8 december 2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding. De gemachtigde motiveert dat uit het vonnis blijkt dat verzoeker zich tussen 1 augustus 2019 en 19 januari 2020, meermaals, op niet nader bepaalde data schuldig maakte aan de verkoop, het te koop aanbieden, afleveren en leveren van middelen zonder vergunning. Zo blijkt verzoeker een leidinggevende functie binnen een organisatie te hebben, die in cocaïne en heroïne handelde. Verzoeker hernam zijn handeltje nadat hij was ontvlucht naar Nederland na zijn eerste in uitvoering zijnde veroordeling en opereerde verder illegale runners in België, een aantal runners werden op verschillende tijdstippen op heterdaad betrapt.

De gemachtigde motiveert dat het verkopen van verdovende middelen, een belangrijke overlast betekent voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen en dat aan deze praktijken paal en perk dient te worden gesteld. Verder wordt gemotiveerd dat het financiële voordeel het leidmotief was van verzoekers wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

De gemachtigde motiveert verder:

"*Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.*
De betrokkene is dan ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.
Gezien de ernst van deze feiten en zijn leiddinggevend aandeel hierin, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden." (de Raad onderlijnt).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat de gemachtigde een toekomstgerichte beoordeling heeft gemaakt. Verzoeker mag niet uit het oog verliezen dat hij tot drie maal toe - de Raad benadrukt - werd veroordeeld voor drugsfeiten zodat zijn eerste twee veroordelingen alvast geen gedragsverbetering teweeg hebben gebracht, dat verzoeker hardleers is, dat het leidmotief van verzoeker het financieel voordeel is, dat hij een leidinggevende rol in de organisatie op zich neemt, hij geen oog heeft voor de negatieve gevolgen van zijn handelen zowel voor zijn afnemers als voor de maatschappij in zijn geheel. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker in het verleden was ontvlucht naar Nederland om van daar uit het verhandelen van drugs verder te zetten.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat voorgaande beoordeling in een ander daglicht kan stellen.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te interpreteren. Verzoeker laat evenwel na zijn betoog te concretiseren en blijft steken in vaagheden, verzoeker licht niet op concrete wijze toe welke elementen de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Verzoeker poneert dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct heeft beoordeeld, hij laat evenwel na op concrete wijze toe te lichten welke feitelijke gegevens de gemachtigde zou hebben miskend.

Verzoeker laat gelden dat verweerder nalaat om de positieve elementen na zijn veroordelingen in het dossier correct te interpreteren. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren welke elementen de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing uit het oog zou hebben verloren. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ook in rekening bracht dat verzoeker verklaarde vrijwillig naar Nederland terug te willen keren waar zijn echtgenote en kind verblijven, dat uit het gevangenisdossier blijkt

dat hij virtueel contact onderhoudt met zijn echtgenote en kind, dat hij terecht kan bij zijn echtgenote, die kampt met gezondheidsproblemen en zij de hulp van verzoeker kan gebruiken en er een arbeidsovereenkomst werd neergelegd van één jaar met een proefperiode van één maand. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeker nalaat te concretiseren welke positieve elementen de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft veronachtzaamd.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat het gedrag van verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vertegenwoordigt.

Verzoeker meent dat een inreisverbod van acht jaar niet proportioneel is.

De Raad benadrukt dat verweerder over een discretionaire beoordelingsvrijheid beschikt, dat hoger werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat het gedrag van verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vertegenwoordigt, dat verzoeker in België geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen heeft, dat zijn echtgenote en kind in Nederland verblijven, dat verzoeker over een verblijfsrecht in Nederland beschikt, zodat niet wordt aangetoond dat verweerder op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze besloten heeft om verzoeker een inreisverbod met een duur van acht jaar op te leggen. Verzoeker mag niet uit het oog verliezen dat hij tot driemaal toe werd veroordeeld voor drugsfeiten en dat hij een leidinggevende functie binnen de organisatie had.

2.1.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting wordt het tweede middel verder als volgt onderbouwd:

"*2.2.B/ Concrete toepassing:*

14.-
Verwerende partij beweert dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certa non.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van verwerende partij om het loutere feit dat verzoekende partij een strafrechtelijke verleden heeft. Volgens verwerende partij zou verzoeker een gevaar uitmaken voor de openbare orde, quod non.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 8 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk, alsook in het Schengengebied heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 8 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld nu verweerster wist dat verzoeker enorm veel familieleden heeft in het Rijk en minderjarige kinderen heeft in Nederland. Meer nog, verzoeker heeft ook een wettig verblijfsrecht in Nederland.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Meer nog, verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het gegeven dat verzoeker zijn privé- en familiaal leven in de Schengenzone heeft gevestigd. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden! Verzoeker heeft zelfs een wettig verblijfsrecht in Nederland.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

8.-

8 jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt.

Het is voor verzoeker dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.

Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verblijft al jaren onafgebroken in de Schengenzone en heeft familieleden in verschillende landen, waaronder België en andere delen van Europa.

Dit gebrek aan individuele beoordeling schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat alle relevante feiten en omstandigheden worden onderzocht voordat een besluit wordt genomen. Verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het inreisverbod de beroepsuitoefening van verzoeker zal beïnvloeden. Bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien de gevolgen van het inreisverbod buitenproportioneel zijn in verhouding tot de overtreding.

Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kan immers enorme schade berokkenen aan verzoeker en zijn kinderen. In casu, maakt het inreisverbod ook een schending uit op het privé- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft kinderen in Nederland, enorm veel vrienden en familieleden in het Rijk en heeft thans zijn centrum van zijn belangen in de Schengenzone gevestigd. Het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft twee minderjarige kinderen met de Nederlandse nationaliteit, waarmee hij een gezinsband heeft.

Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar betekent feitelijk dat verzoeker gedurende deze periode geen betekenisvol contact kan hebben met zijn kinderen. Moderne communicatiemiddelen kunnen een fysiek contact met de kinderen niet vervangen, zeker gezien de jonge leeftijd van de kinderen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat inmenging in het gezinsleven alleen toelaatbaar is indien deze wettelijk voorzien, noodzakelijk en proportioneel is (EHRM, Üner t. Nederland, Onur t. Verenigd Koninkrijk). In dit geval ontbreekt een evenwichtige belangenafweging tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen.

De kinderen van verzoeker hebben het recht op een relatie met beide ouders, zoals voorzien in artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Het opleggen van een langdurig inreisverbod ontneemt de kinderen de mogelijkheid om hun vader te zien en persoonlijk contact met hem te onderhouden.

De Belgische staat heeft de verplichting om bij alle beslissingen die kinderen raken, het belang van het kind als eerste overweging te nemen. Het inreisverbod houdt geen rekening met de psychologische en emotionele impact op de kinderen.

Hoewel verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft, is een inreisverbod van 8 jaar buitenproportioneel gezien zijn banden in de Schengenzone. Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat minder vergaande maatregelen

overwogen worden die zowel de openbare orde beschermen als verzoeker in staat stellen zijn gezinsleven te herstellen.

Een terugkeer naar Marokko zou hem niet alleen volledig losmaken van zijn gezin, maar ook de mogelijkheden beperken om zijn leven te beteren, gezien het ontbreken van een sociaal en economisch netwerk in zijn land van herkomst.

Het inreisverbod van 8 jaar is disproportioneel en strijdig met artikel 8 EVRM, artikel 3 IVRK en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker heeft recht op een kans om zijn gezinsleven te herstellen en opnieuw te integreren in de Belgische samenleving.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk privéleven van verzoeker in het Rijk.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van 8 jaar. De wet vereist een evenredigheidstoets. Dit gebeurt in casu niet.

16.
Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden door de Raad dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. Het inreisverbod is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding.

De motieven dragen het inreisverbod niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 8 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:
"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker dwaalt waar hij voorhoudt dat het bestreden inreisverbod geldt voor de ganse Schengenzone. De Raad erkent dat in de motieven van de bestreden beslissing staat: "*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied*", maar verderop in de motieven van de bestreden beslissing staat: "*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*" Verzoeker is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Nederland zodat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing beperkt is tot het Belgisch grondgebied. Verweerder kan worden bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen laat gelden dat het betoog van verzoeker vertrekt vanuit de verkeerde premisse dat de bestreden beslissing hem verhindert om naar Nederland te gaan. Het betoog van verzoeker waarbij hij er vanuit gaat dat hij dient terug te keren naar Marokko is dan ook niet dienstig.

Verzoeker benadrukt dat hij minderjarige kinderen in Nederland heeft. De Raad benadrukt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing beperkt is tot België en de bestreden beslissing dan ook geen belemmering vormt voor verzoeker om zijn gezinsleven in Nederland verder te zetten. Het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing hem zou verhinderen om fysiek contact te hebben met zijn kinderen die in Nederland verblijven mist juridische grondslag. Het staat verzoeker vrij om zich naar Nederland te begeven wat hij inmiddels ook heeft gedaan.

Verzoeker voert aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld nu verweerder wist dat hij enorm veel familieleden heeft in het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een aantal paternale familieleden in Brussel heeft waarvan hij geen persoonsgegevens wenste te delen (zie stuk 216 van het e-administratief dossier).

Het is weinig ernstig dat verzoeker enerzijds verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met de vele familieleden die hij in België heeft terwijl verzoeker anderzijds geen persoonsgegevens wenst te delen over deze familieleden en verweerder dus door eigen toedoen van verzoeker niet kan weten welke familieleden hij in België heeft. Ook in het kader van zijn verzoekschrift laat verzoeker na te verduidelijken welke familieleden hij in België heeft.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Verzoeker voert aan dat het onduidelijk is voor hem waarom verweerder meteen gekozen heeft voor de maximumtermijn van drie jaar. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag, het bestreden inreisverbod werd opgelegd voor een termijn van acht jaar.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het inreisverbod zijn beroepsuitoefening zal beïnvloeden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde er rekening mee hield dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd: "*Er werd eveneens een arbeidsovereenkomst van één jaar neergelegd met een proefperiode van één maand van de firma S. (…) bv.*" Verzoeker licht niet in het minst toe welke concrete elementen aangaande zijn beroepsuitoefening niet in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat verweerder beweert dat hij een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde wat volgens verzoeker zeker niet het geval is. Verzoeker werpt op dat het onredelijk is om uit het loutere feit dat hij een strafrechtelijk verleden heeft te concluderen dat hij een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Er kan in dit verband worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.2. wordt uiteengezet.

Gelet op wat hoger onder punt 2.1.2.1. werd uiteengezet kan verzoeker niet worden bijgetreden dat de motieven van de bestreden beslissing slechts een standaardmotivering uitmaken. De motieven van de bestreden beslissing gaan wel degelijk in op verzoekers situatie, sommen de veroordelingen op die hij opliep,

gaan in op de rol die verzoeker uitoefende binnen de organisatie, op zijn minderjarig kind en echtgenote die in Nederland verblijven.

Bovendien indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, geeft de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod er geen blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van acht jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet concreet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

Verzoeker kan verder ook niet worden bijgetreden dat hem een inreisverbod van acht jaar zonder enig onderzoek wordt opgelegd en zonder motivering over de duur van het inreisverbod. Wat de motivatie over de duur van acht jaar voor het inreisverbod betreft kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.1. werd uiteengezet.

Verzoeker verwijst wel naar zijn gezinsleven in Nederland, maar gaat er zoals hoger werd uiteengezet aan voorbij dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing beperkt is tot België. Los daarvan reikt verzoeker geen elementen aan die verweerder volgens hem ten onrechte niet zou hebben onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU